

Sygn. akt IC 1749/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Płocku, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący SSO Monika Lewandowska

Protokolant Paulina Spiek

po rozpoznaniu w dniu 31 marca 2017 r w Płocku,

na rozprawie

sprawy z powództwa **O. (...)** z siedzibą w W.

przeciwko **J. K.**

o zapłatę

1. oddała powództwo;

2. zasądza od powoda O. (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego J. K. kwotę 7.217,00 zł (siedem tysięcy dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IC 1749/16

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym dnia 13 kwietnia 2016 roku do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym powód O. (...)z siedzibą w W. wystąpił przeciwko J. K. z żądaniem zasądzenia kwoty 86.633,71 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż pozwany zawarł z (...) Bank S.A. dwie umowy kredytu. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania zwrotu udzielonej mu kwoty pieniężnej w ustalonych terminach. Bank dokonał w tej sytuacji wypowiedzenia umowy, co doprowadziło do powstania wymagalności całej kwoty ciężącego na pozwanym zobowiązania. Bank wystawił następnie przeciwko J. K. bankowy tytuł egzekucyjny i wszczął egzekucję, która nie doprowadziła jednak do wyegzekwowania należności. Powód oświadczył, że dochodzone pozwem roszczenie stało się wymagalne w dniu 25 czerwca 2014 roku, a nadto, że wierzytelności przysługujące wobec pozwanego bankowi zostały przeniesione na rzecz powoda na podstawie umowy z dnia 4 marca 2015 roku.

Postanowieniem z dnia 8 lipca 2016 roku Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Płocku.

W odpowiedzi na pozew z dnia 21 września 2016 roku pozwany J. K. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 14.400 zł. J. K. podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego przez powoda roszczenia. Wskazał, iż roszczenie to powstało w ramach działalności gospodarczej prowadzonej przez pierwotnego wierzyciela, a zatem termin przedawnienia wynosi 3 lata. Termin ten, zdaniem pozwanego, upłynął przed wytoczeniem powództwa w sprawie niniejszej.

Podniósł, iż powodowi nie przysługuje możliwość powoływania się na przerwę biegu przedawnienia poprzez uzyskanie przez pierwotnego wierzyciela bankowego tytułu egzekucyjnego i prowadzenie na tej podstawie postępowania egzekucyjnego.

Na rozprawie w dniu 31 marca 2017 roku J. K. podtrzymał zgłoszony zarzut przedawnienia. Podniósł, że wymagalność roszczenia datuje się na rok 2010. Pozwany zarzucił dodatkowo, iż powód nie wykazał, aby wierzytelność mu przysługiwała. Wystarczającym bowiem dowodem na to nie jest, zdaniem pozwanego, załączony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Pozwany wskazał także, że większość załączonych do pozwu dokumentów to kopie, które nie mogą stanowić dowodu istnienia zobowiązania.

Powód i jego pełnomocnik nie stawili się na rozprawie, pomimo prawidłowego zawiadomienia o jej terminie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 26 lipca 2007 roku pozwany J. K. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w K. umowę konsolidacyjnego kredytu gotówkowego nr (...). Na jej podstawie bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 55.268,16 zł z okresem spłaty do dnia 25 lipca 2014 roku, na potrzeby konsumpcyjne, w tym spłatę zobowiązań finansowych. Pozwany zobowiązał się dokonywać w okresie objętym umową spłaty kredytu wraz z odsetkami umownymi w równych miesięcznych ratach w wysokości 1.126,26 zł, z pierwszą ratą o charakterze wyrównawczym. § 11 umowy przewidywał m. in. uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy w przypadku braku zapłaty w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kapitałowo – odsetkowych za co najmniej dwa okresy płatności. Po upływie okresu wypowiedzenia pozwany zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. (umowa k. 21 – 26)

Dnia 10 grudnia 2008 roku pozwany J. K. zawarł z (...) Bank S.A. z siedzibą w K. umowę kredytu konsumpcyjnego gotówkowego nr (...). Na jej podstawie bank udzielił pozwanemu kredytu w kwocie 4.537,82 na okres od dnia 10 grudnia 2008 roku do 21 grudnia 2012 roku, na potrzeby konsumpcyjne kredytobiorcy. Pozwany zobowiązał się dokonywać w okresie objętym umową spłaty kredytu wraz z odsetkami umownymi w równych miesięcznych ratach w wysokości 134,25 zł z pierwszą ratą o charakterze wyrównawczym. § 11 ust. 3 umowy przewidywał m. in. uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy w przypadku, gdy kredytobiorca nie zapłaci w terminach określonych w umowie dwóch pełnych rat kredytu za co najmniej dwa okresy płatności i nie ureguluje należności, pomimo upływu 7 – dniowego terminu wyznaczonego w wezwaniu do zapłaty. Po upływie okresu wypowiedzenia pozwany zobowiązany był do niezwłocznego zwrotu wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu. (umowa k. 27 – 33; dyspozycja uruchomienia kredytu k. 32 - 33)

W dniu 9 lutego 2010 roku (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w związku z brakiem spłaty przez pozwanego zobowiązań wynikających z umowy nr (...) z dnia 26 lipca 2007 roku, wskazując na istnienie wymagalnego zadłużenia J. K. wobec banku na kwotę 48.427,55 zł niespłaconego kapitału, 6.491,19 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału, 2.667,70 zł odsetek za opóźnienie i 21 zł opłat. (bankowy tytuł egzekucyjny k. 34)

W dniu 16 marca 2010 roku (...) Bank SA wystąpił do Sądu Rejonowego w Płocku z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 9 lutego 2010 roku wystawionemu przeciwko J. K. klauzuli wykonalności. Postanowieniem z dnia 6 kwietnia 2010 roku wydanym w sprawie ICo 1277/10 Sąd Rejonowy w Płocku nadał wskazanemu tytułowi klauzulę wykonalności. (wniosek k. 2, postanowienie k. 20 akt sprawy ICo 1277/10)

W dniu 15 lipca 2010 roku (...) Bank S.A. w W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) w związku z brakiem spłaty przez pozwanego zobowiązań wynikających z umowy nr (...) z dnia 10 grudnia 2008 roku, wskazując na istnienie wymagalnego zadłużenia J. K. wobec banku na kwotę 4.414,90 zł niespłaconego kapitału, 285,26 zł odsetek umownych za korzystanie z kapitału i 793 zł odsetek za opóźnienie. (bankowy tytuł egzekucyjny k. 35)

W dniu 21 lipca 2010 roku (...) Bank SA wystąpił do Sądu Rejonowego w Płocku z wnioskiem o nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nr (...) z dnia 15 lutego 2010 roku wystawionemu przeciwko J. K. klauzuli wykonalności.

Postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2010 roku wydanym w sprawie ICo 3672/10 Sąd Rejonowy w Płocku nadał wskazanemu tytułowi klauzulę wykonalności. (wniosek k. 2, postanowienie k. 18 akt sprawy ICo 3672/10)

W dniu 4 marca 2015 roku powód (...) Wierzytelności Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Sp. z o.o. spółką komandytowo – akcyjną, następcą prawnym (...) Bank SA umowę przeniesienia portfela wierzytelności, na który składały się 48.244 wymagalne wierzytelności pieniężne wynikające z umów bankowych, wyszczególnione w wykazie wierzytelności, stanowiącym załącznik do umowy. (akt notarialny k. 42 – 44, umowa przeniesienia praw i obowiązków komandytariusza k. 45 – 47, zmiana umowy spółki komandytowej 48 – 50; umowa przeniesienia portfela wierzytelności k. 51 – 58)

W dniu 10 marca 2015 roku (...) Bank S.A. powiadomił J. K. o dokonaniu przeniesienia przysługujących mu wobec pozwanego wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o. sp. k. z siedzibą w W.. (pismo k. 75)

Pismem z dnia 5 października 2015 roku pozwany J. K. wezwany został przez pełnomocnika powoda do zapłaty zadłużenia w wysokości 85.816,84 zł w terminie do dnia 19 października 2015 roku. (wezwanie do zapłaty k. 74)

W dniu 13 kwietnia 2016 roku powód wystawił Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, w którym wskazał, iż przysługują mu wobec pozwanego J. K. następujące wierzytelności:

- z umowy o nr (...) – 3.356,59 zł, w tym: kapitał w wysokości 2.453,64 zł i odsetki w wysokości 902,25 zł;

- z umowy o nr (...) – 83.277,12 zł, w tym: kapitał w wysokości 43.947,07 zł i odsetki w wysokości 39.330,05 zł. (wyciąg z ksiąg powoda k. 18)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przywołane powyżej dokumenty złożone w oryginale lub poświadczonych kopiach, których wiarygodność i autentyczność nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powód opiera swoje żądanie na treści art. 69 ust 1 Prawa bankowego. Zgodnie z przywołaną normą, przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu. W sprawie niniejszej nie istniał spór co do faktu zawarcia przez J. K. umów kredytu z (...) Bank S.A. z siedzibą w K..

Pozwany postawił natomiast dwa zarzuty przeciwko żądaniu pozwu:

J. K. zarzucił nieudowodnienie przez powoda faktu nabycia wierzytelności opisanych powyżej. Wskazał, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu nie jest wystarczającym dowodem na to, że powodowi wierzytelność przysługuje. Wprawdzie pełnomocnik pozwanego zgłosił ów zarzut dopiero na rozprawie w dniu 31 marca 2017 roku, jednakże aktualny stan prawny nie przewiduje prekluzji w zakresie zarzutów i nie określa końcowego terminu na ich przedstawianie.

Wskazać należy, iż powód przedstawił poświadczoną za zgodność z oryginałem kopię Umowy przeniesienia portfela wierzytelności z dnia 4 marca 2015 roku, która nie precyzowała jednak konkretnych wierzytelności będących jej przedmiotem. Powód zaprezentował wprawdzie dwie kartki zawierające tabelaryczne przedstawienie danych odnoszących się do opisanej wyżej wierzytelności oznaczone jako „Wyciąg z elektronicznego załącznika nr 1 Wykazu Wierzytelności do Umowy Przeniesienia Portfela z dnia 4 marca 2015 roku zawierającej spis wierzytelności objętych umową”, jednakże widnieje na nich jedynie podpis pełnomocnika powoda, nie zaś stron umowy.

Przedmiotem przelewu co do zasady może być wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Powinna ona być też w dostateczny sposób zindywidualizowana. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 maja

1999 r. III CKN 423/98, konieczne jest wyraźne określenie stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność. Wymaga się oznaczenia stron tego stosunku zobowiązaniowego oraz przedmiotu świadczenia.

Jak słusznie wskazał Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 15 października 2015 roku, w sprawie I ACa 492/15 „należy podkreślić, że nabycia wierzytelności w drodze cesji nie można domniemywać i okoliczność ta powinna wynikać wprost z dokumentów (...) W żaden sposób nie da się wywieść faktu nabycia przedmiotowej wierzytelności z wydruku zawierającego tabelkę, w której zamieszczone są dane pozwanego i inne informacje. Wydruk ten, niepodpisany przez strony umowy cesji, z całą pewnością nie jest też załącznikiem do tej umowy i w żaden sposób nie potwierdza, że przedmiotem przelewu wierzytelności była także wierzytelność Banku przysługująca względem pozwanego z tytułu zaciągniętej przez niego pożyczki.” Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w niniejszej sprawie.

Powód przedstawił także wyciąg z ksiąg rachunkowych prowadzonych przez niego z zawartym w nim twierdzeniem, że funduszowi przysługuje wobec pozwanego określona wierzytelność. Należy jednak zauważyć, iż norma art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych pozbawia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. A zatem przedmiotowy dokument zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała złożyła oświadczenie o treści zawartej w dokumencie. Jego moc dowodowa jest tym mniejsza, że pochodzi on od samej strony procesu i stanowi jej oświadczenie wiedzy. Należy zatem przyjąć, że dane ujmowane w księgach rachunkowych funduszu i w wyciągu z tych ksiąg mogą stanowić dowód jedynie tego, że określonej kwoty wierzytelność jest wpisana w księgach rachunkowych względem określonego dłużnika na podstawie opisanego w tych księgach zdarzenia (np. cesji wierzytelności). Dokumenty te nie mogą stanowić jednak dowodu na skuteczność dokonanej cesji wierzytelności, a tym bardziej na okoliczność istnienia i wysokości nabytej wierzytelności, jeśli kwestie te okażą się w procesie sporne. Wskazane okoliczności w razie ich kwestionowania przez stronę przeciwną - tak jak ma to miejsce w sprawie niniejszej - powinien wykazać odpowiednimi dowodami fundusz (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2013 r., V CSK 329/12, wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 25 lutego 2015 r., sygn. I ACa 824/14). Powód nie przedstawił jednak żadnych dalszych dowodów na poparcie swoich twierdzeń, a zatem nie udowodnił, iż istotnie skutecznie nabył wierzytelności wobec J. K.. Już jedynie ta okoliczność uzasadniała oddalenie powództwa w całości.

Podkreślić należy jednak, iż także w przypadku przyjęcia, że doszło do skutecznego przelewu opisanych powyżej wierzytelności na rzecz powodowego Funduszu, powództwo należałoby oddalić, wobec skuteczności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Przedmiotowe wierzytelności mają swoje źródło w umowach kredytu zawartych między J. K. a (...) Bank S.A. Termin przedawnienia roszczeń banku wynikających z umowy kredytu wynosi 3 lata. Roszczenie banku dotyczące zwrotu kredytu wynika z prowadzonej przez bank działalności gospodarczej, a zatem znajduje tu zastosowanie art. 118 k.c., bez względu na to, czy kredytobiorcą jest przedsiębiorca, czy konsument (tak np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 2010 roku sygn. akt II CSK 212/08; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 2007 r. IV CSK 356/06).

W myśl art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Powód wskazał w uzasadnieniu pozwu, iż dochodzone roszczenie stało się wymagalne w dniu 25 czerwca 2014 roku. W żaden sposób nie wyjaśnił jednak swojego stanowiska. Twierdzenie to stoi w jaskrawej sprzeczności z treścią bankowych tytułów egzekucyjnych przedstawionych przez samego powoda, pochodzących kolejno z dnia 9 lutego 2010 roku i 15 lipca 2010 roku, w których wskazano wyraźnie, iż objęte nimi wierzytelności są w całości wymagalne. Przyjmując zatem za pozwanym, iż roszczenia z umów zawartych między J. K. a bankiem stały się wymagalne najpóźniej w dacie wystawienia wymienionych tytułów.

Zgodnie z art. 123 § 1 k.p.c. bieg przedawnienia przerywa się m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Niewątpliwie doszło do przerwania biegu przedawnienia wskazanych roszczeń z chwilą wystąpienia przez pierwotnego wierzyciela do Sądu Rejonowego w Płocku z wnioskami o nadanie klauzuli wykonalności bankowym tytułom egzekucyjnym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r., sygn. akt III CZP 101/03). Termin nie biegł od tej chwili do dnia wydania przez Sąd opisanych wyżej postanowień o nadaniu klauzuli wykonalności, co nastąpiło dnia 6 kwietnia 2010 roku w odniesieniu do roszczeń wynikających z umowy (...) i dnia 19 sierpnia 2010 roku w odniesieniu do roszczeń wynikających z umowy nr (...). W tych datach terminy przedawnienia zaczęły biec na nowo (art. 124 § 1 k.c.) Jak wskazuje się bowiem zasadnie w orzecznictwie, zawieszenie biegu przedawnienia spowodowane wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności kończy się z chwilą uwzględnienia przez sąd tego wniosku; postanowienie sądu w tym przedmiocie jest skuteczne z chwilą jego wydania (art. 360 w związku z art. 13 § 2 k.p.c.). Przesuwanie tej chwili do czasu uprawomocnienia się postanowienia o nadaniu klauzuli wykonalności jest niemożliwe do zaakceptowania z powodu skutków prawnych takiego rozwiązania. Wierzyciel, uzyskawszy klauzulę wykonalności, nie jest ograniczony terminem do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji, co sprawia, że mógłby go dowolnie wydłużać, zaś bez złożenia tego wniosku i zawiadomienia o tym dłużnika, nie otwiera się termin do złożenia przez dłużnika zażalenia na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności (art. 795 § 2 zdanie drugie k.p.c.), zatem przynajmniej do czasu upływu terminu do złożenia takiego zażalenia postanowienie to pozostaje nieprawomocne. Uzależnianie trwania przerwy przedawnienia roszczenia od zachowania się jednej strony stosunku zobowiązaniowego (wierzyciela) jest niedopuszczalne, gdyż godzi w pewność obrotu i podważa cele przedawnienia roszczeń (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2015 r. III CZP 103/14).

Powód wskazał, iż pierwotny wierzyciel na podstawie uzyskanych tytułów wykonawczych wszczął egzekucję przeciwko J. K.. Na tę okoliczność przedstawił jedynie kopie tytułów wykonawczych z adnotacjami komorników sądowych o poniesionych przez pierwotnego wierzyciela kosztach egzekucyjnych i wysokości wyegzekwowanych sum. Wobec zakwestionowania kopii dokumentów jako dowodów istnienia zobowiązania pozwanego przez jego pełnomocnika na rozprawie w dniu 31 marca 2017 roku i nie przedstawienia oryginałów przedmiotowych dowodów przez powoda, Sąd nie mógł czynić ustaleń na podstawie opisanych kserokopii. Jeżeli strona przedkłada zamiast oryginału dokumentu kserokopię niepoświadczoną za zgodność z oryginałem, to nie jest to dokument prywatny. Cechą dokumentu prywatnego jest bowiem podpis własnoręczny, elektroniczny, ewentualnie kwalifikowany podpis elektroniczny jako równoważny podpisowi własnoręcznemu.

Jednak nawet ustalenie, iż przedmiotowe postępowania egzekucyjne istotnie toczyły się z wniosku banku nie stanowiłoby argumentu za przyjęciem przerwy biegu przedawnienia na korzyść powoda i nie doprowadziłoby do uwzględnienia żądania pozwu.

Powód nie mógł zastąpić zbywcy wierzytelności w charakterze wierzyciela egzekwującego, albowiem przepis art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2009 r. sygn. akt III CZP 4/09). Niemożność kontynuacji przez cesjonariusza toczącego się postępowania egzekucyjnego przedstawia się jako niewątpliwa, w tym bowiem postępowaniu wyłączone są przekształcenia podmiotowe. W związku z tym przyjmuje się, że nabywca wierzytelności przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania. Nabywca wierzytelności niebędący bankiem musi uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny, a następnie klauzulę wykonalności, nadanie bowiem bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności niebędącemu bankiem nie jest dopuszczalne (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005, nr 6, poz. 98).

Dalej wskazać należy, iż - jak zasadnie podniósł Sąd Najwyższy m. in. w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. sygn. akt II CSK 196/14 - po umorzeniu postępowania egzekucyjnego, przedawnienie rozpoczęłoby bieg na nowo (art. 124 k.c.) jednak w tych samych granicach podmiotowych (wynikających z tytułu wykonawczego), co wynika z istoty przedawnienia. Brak jest więc podstaw do twierdzenia, że skutek rozpoczęcia biegu przedawnienia na nowo po umorzeniu postępowania egzekucyjnego może odnosić się do sytuacji gdy uprawnionym do wszczęcia ponownej egzekucji jest już inny niż wymieniony w pierwotnym tytule wykonawczym wierzyciel. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu

przywołanego orzeczenia wskazał także, iż skutki wiążące się z prowadzeniem postępowania egzekucyjnego na podstawie tytułu wykonawczego odnoszą się do występujących w tym postępowaniu podmiotów i tego tytułu wykonawczego, na podstawie którego egzekucja była prowadzona. Zatem, gdy dojdzie do umorzenia postępowania egzekucyjnego, nie ma podstaw do twierdzenia, że przerwa biegu przedawnienia trwała do zakończenia tego postępowania z korzyścią dla cesjonariusza, a więc podmiotu pozostającego poza tym postępowaniem. W takiej sytuacji należy przyjąć upadek przerwy biegu przedawnienia spowodowanej wnioskiem o wszczęcie egzekucji.

Wskazaną linię orzeczniczą kontynuuje uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r. sygn. akt III CZP 29/16, w której stwierdzono wprost, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.).

Mając na uwadze powyższe uznać należało, że postępowania egzekucyjne przeciwko J. K., nawet jeśli istotnie toczyły się z wniosku banku będącego kredytodawcą i zostały umorzone w latach 2011 i 2014 (jak wynika z adnotacji na kopiach dokumentów wskazanych powyżej), nie wywołały żadnego skutku w postaci przerwania biegu przedawnienia na korzyść powoda. Rozpatrując zarzut przedawnienia zgłoszony wobec pozwanego należy zatem przyjąć daty 6 kwietnia 2010 roku i 19 sierpnia 2010 roku (tj. dni nadania bankowym tytułom egzekucyjnym klauzuli wykonalności) jako daty w których bieg przedawnienia zaczął biec na nowo. Powód nie wykazał zaistnienia po tym czasie jakichkolwiek innych okoliczności skutkujących przerwą biegu przedawnienia.

W konsekwencji przyjąć należało, że pozew z dnia 13 kwietnia 2016 roku został złożony przez powoda przeciwko J. K. po upływie trzyletniego terminu przedawnienia.

Jednocześnie przypomnieć należy, iż roszczenie o odsetki za opóźnienie, po jego powstaniu, uzyskuje samodzielny byt niezależny od długu głównego i ulega przedawnieniu odrębnie od niego osobno za każdy dzień, w ustanowionym w art. 118 k.c. trzyletnim terminie dla roszczeń okresowych, jednak najpóźniej w chwili przedawnienia się roszczenia głównego. Przedawnienie roszczenia głównego pociąga zatem za sobą także przedawnienie roszczenia o odsetki.

Mając na uwadze powyższe, powództwo należało oddalić w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powód, jako strona przegrywająca obowiązany jest zwrócić pozwanemu poniesione przez niego koszty procesu. Zasądzona od powoda na rzecz pozwanego kwota 7.217 zł równa jest:

- kosztom zastępstwa procesowego w stawce minimalnej, ustalonym na podstawie § 2 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (w brzmieniu obowiązującym w dacie wszczęcia procesu) w wysokości 7.200 zł oraz

- uiszczonej przez pozwanego opłacie skarbowej od złożenia dokumentu pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia zwrotu kosztów wynagrodzenia pełnomocnika pozwanego we wnioskowanej kwocie 14.400 zł, albowiem nie przemawiał za tym nakład pracy pełnomocnika, ani charakter niniejszej sprawy.

Z tych wszystkich względów należało orzec jak w sentencji wyroku.

z/ odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.